

Hoofdstuk 2

1 ‘Om je terug te betalen voor deze prachtige nieuwe voeten,’ zei
2 Pinokkio tegen Geppetto, ‘heb ik besloten om per direct naar school
3 te gaan.’

4 ‘Dat is heel fijn, mijn zoon.’

5 ‘Tja, maar, eh... Ik wil niet heel vervelend zijn of zo, maar om naar
6 school te gaan heb ik wel een tas nodig en misschien ook een paar
7 schriften.’

8 Geppetto krabde zich aan de kin. ‘Ja, juist ja. En hoe komen we
9 daaraan?’

10 ‘Nou simpel, we gaan gewoon even naar het winkelcentrum en
11 kopen de hele boel daar.’

12 Geppetto bleef stil.

13 ‘Ik kan anders ook prima in m’n eentje gaan, hoor. Kan ik je pinpas
14 meenemen?’ vroeg Pinokkio ongeduldig.

15 ‘Ja, weet je wat het is, Pinokkio...’ begon Geppetto, maar zweeg
16 toen weer. Hij liep naar de gang, haalde zijn dikke winterjas van de
17 kapstok en liep de deur uit.

18 Een uur later was hij weer terug, met een rugzak en twee schriften
19 in zijn hand, maar zonder jas. Geppetto liep slechts in zijn overhemd
20 terwijl het buiten sneeuwde en waaide.

21 ‘Waar is je jas gebleven, pap?’

22 ‘Die heb ik verkocht aan de tweedehandswinkel.’

23 ‘Waarom?’

24 ‘Omdat ik hem veel te warm vond.’

25 Pinokkio snapte wel wat de werkelijke reden was, want iedereen
26 begrijpt armoede, zelfs kinderen en tieners. Hij gaf Geppetto een dikke
27 knuffel.

28 **M**eteen daarna vertrok Pinokkio met zijn nieuwe rugzak en schriften
29 naar school. Op de fiets daarnaartoe was hij wat aan het dagdromen.
30 Laat ik in eerste instantie maar leren lezen, schrijven en rekenen,
31 nam hij zichzelf voor. Dan kan ik me morgen gaan oriënteren op
32 de wereld en de geschiedenis. En vanaf overmorgen kan ik vast een
33 baan vinden om geld te verdienen, en met mijn eerste salaris zal ik de
34 nieuwste games kopen en zoveel snacks als ik wil. En o ja, een dikke
35 jas voor mijn vader. Die arme man loopt nu te rillen buiten, omdat
36 hij voor mij schoolspullen wilde kopen...

37 En terwijl Pinokkio in gedachten verzonken naar school fietste,
38 passeerde hij de bioscoop. Op de muur hingen twee enorme affiches,
39 en Pinokkio's ogen werden direct naar de linker getrokken. Hij remde
40 af en bekeek de poster nog wat beter. Het was een donkergrijze poster
41 met een statige figuur op de voorgrond. Op de achtergrond was een
42 gigantische brand uitgebroken.

43 ‘Jammer dat ik naar school moet,’ mompelde Pinokkio. ‘Anders had
44 ik het wel geweten!’

45 Hij bleef staan kijken naar de filmposter met die man die eruitzag
46 alsof hij minstens duizend keer sterker dan zijn vader was.

47 'Weet je wat,' zei hij na enig wikken en wegen uiteindelijk tegen
48 zichzelf, 'die school staat er morgen vast ook nog wel.' En hij stapte
49 de bioscoop binnen.

50 'Wanneer draait de film met die goeie poster?' vroeg hij aan de
51 vrouw achter de balie.

52 De vrouw kauwde kauwgom en keek verveeld. 'Welke film bedoel
53 je? Welke titel staat erop?'

54 'Geen idee, want helaas kan ik precies vandaag niet lezen,' zei
55 Pinokkio.

56 Zuchtend stond de vrouw op en bekeek de posters die in de entree
57 hingen. 'De Donkere Held bedoel je vast. Die begint over vijf minuten.'

58 'En hoeveel kost een ticket?'

59 'Dertien euro.'

60 'Zeg, kun jij me misschien dertien euro lenen?'

61 De vrouw lachte schel. 'Helaas kan ik precies vandaag niet lenen.'

62 'Wil je dan misschien mijn muts overkopen? Of mijn jas?'

63 'Zie ik eruit alsof ik die pas?' zei de vrouw zeurderig.

64 Pinokkio wiebelde van zijn ene op zijn andere voet. Hij had het niet
65 meer, hij moest en zou weten of de Donkere Held de brandende wereld
66 zou redden. Maar hij kon toch niet... Hij doorbrak ten slotte toch zijn
67 getwijfel: 'Hé, hoeveel heb je over voor deze rugzak? Hij is heel dege-
68 lijk en van duurzaam materiaal, heb ik me laten vertellen.'

69 De vrouw trok één wenkbrauw op en scrolde op haar telefoon.

70 'Dat is zeker een stevig ding,' hoorde Pinokkio ineens. Een man in
71 een net zwart pak en een enorm schitterend horloge om zijn pols liep

72 op hem af. 'Dit is wel een mooi exemplaar om mijn popcorn in te
73 vervoeren. Ik heb alleen een briefje van honderd bij me, maar je hebt
74 geluk dat ik er thuis nog voldoende heb.' De man begon bulderend te
75 lachen en keek gretig om zich heen, maar niemand deed mee.

76 **Z**odra Pinokkio het briefje van honderd in handen had en ermee
77 terug naar de balie liep om zijn welverdiende ticket te kopen, hoorde
78 hij gekuch achter zich. Hij draaide zich om en zag een jongen en een
79 meisje, die allebei zeker een kop groter waren dan hij zelf was. De
80 jongen hinkte en had zijn arm in een mitella, en het meisje had een
81 zonnebril op en liep met haar linkerarm gestrekt voor zich, alsof ze
82 bang was ergens tegenaan te lopen.

83 'Hoi,' begon de jongen. 'Vreemd figuur ben jij. Hoe heet je?'

84 'Ik ben Pinokkio,' groette Pinokkio. 'En jullie? Gaan jullie ook naar
85 *De Donkere Held*?'

86 'O jazeke,' antwoordde de jongen. 'Mijn naam is Vos. Mijn vriendin
87 Cathleen hier – zeg maar Cat, hoor – en ik zijn gek op diepgaande
88 cinematografische verhalen met prachtige beelden!'

89 'Gek op prachtige beelden!' zei Cat.

90 Vos gaf Cat een stomp tegen haar schouder en fluisterde wat onver-
91 staanbaars.

92 'Zitten jullie in de buurt op school?' vroeg Pinokkio. 'Ik moet daar
93 eigenlijk naartoe, misschien kunnen we daar na de film samen
94 naartoe gaan?'

95 Vos keek in één klap bloedserieus. 'Wij zaten hier op het Collodi

96 College, maar moet je zien welke handicaps we hebben opgelopen
97 door naar school te gaan! Ik zou het mijn ergste vijand nog niet
98 toewensen.' Hij wapperde even met zijn in mitella gestoken arm. 'Ik
99 ben er nog enigszins goed van af gekomen door op tijd te stoppen,
100 maar mijn arme vriendin hier is zelfs haar volledige zicht verloren
101 door te veel boeken te lezen! Nee, wij zijn meteen van school af
102 gegaan, zoals iedereen zou moeten doen. Cat hier en ik hebben nu
103 een eigen bedrijfje waarbij we mensen... adviseren.'

104 'Mensen adviseren,' echode Cat.

105 Op dat moment werd de deur van de bioscoop geopend en kwam er
106 een vrouw met een chihuahua naar binnen. Cat gilte kort en sprong
107 geschrokken achter een paal. Trillend hield ze zich verscholen. Vos
108 trok Cat ruw weer achter de paal vandaan.

109 'Ja, het is echt verschrikkelijk wat school allemaal teweeg kan
110 brengen,' ging hij verder. 'Maar het goede nieuws is dat we jou op tijd
111 hebben gevonden! Ik zie namelijk dat jij daar flink wat geld vasthebt,
112 dat is geld dat je moet beleggen!'

113 'Beleggen? Met kaas of zo?' zei Pinokkio met een frons op zijn voor-
114 hoofd.

115 'Ik zal het je uitleggen,' ging Vos glimlachend verder. 'Regel nummer
116 één die je moet weten is: geld maakt geld! Je moet alleen dat digitale
117 handeltje een beetje snappen en weten wanneer je ergens in moet
118 investeren. En het goede nieuws is dat wij precies weten waar je dit
119 geld in moet investeren om het binnen een week te verviervoudigen.
120 Wat zeg ik, minstens vertienvoudigen! Spring op deze trein jongen,
121 voordat 'ie wegrijdt!'

122 Ik hoef jullie vast niet te vertellen hoe aanlokkelijk dit aanbod was.

123 Met tien keer zoveel geld kon Pinokkio immers nog veel vaker naar
124 de bios, een nog veel mooiere rugzak voor zichzelf kopen, de nieuwste
125 gameconsole, en dan hield hij vast ook nog geld over voor een nieuwe
126 jas voor zijn vader.

127 'En wat moet ik daar nu dan voor doen?' vroeg Pinokkio.

128 'Da's niet moeilijk. In plaats van naar de film, ga je met ons mee.
129 Onderweg leggen we je uit wat je moet doen om binnen een week
130 drieduizend euro te maken van jouw sjofele briefje van honderd.'

131 'En hoeveel van dat geld moet ik afstaan aan jullie?' vroeg Pinokkio,
132 die zoals jullie merken, niet altijd op zijn achterhoofd gevallen was.

133 'O, ben je gek, helemaal niets!' riep Vos uit.

134 'Helemaal niets!' bevestigde ook Cat.

135 'Wij willen absoluut niets verdienen aan deze praktijken. We willen
136 slechts iets doen aan de kloof tussen arm en rijk, vandaar dat we jou
137 dit uitleggen,' voegde Vos met een brede glimlach toe.

138 Wat een lieve mensen! dacht Pinokkio. En wat een mazzel dat ze
139 precies mij willen helpen!

140 'Oké, laten we dan maar gaan!'

141 **H**et leek natuurlijk een fantastisch plan dat Pinokkio zijn geld ging
142 laten vertienvoudigen door Vos en Cat, daar zijn jullie het vast mee
143 eens. En daar gingen ze op pad, onze slungelige plastic pop tussen de
144 hinkende jongen en het meisje dat nog steeds met haar arm gestrekt
145 voor zich liep.

146 'Laten we maar via deze weg gaan,' stelde Vos voor. 'Zo snijden we

147 een stuk af.’
148 Bijna huppelend ging Pinokkio het donkere steegje in dat Vos had
149 aangewezen. Geweldig, hoe eerder hij zijn geld kon vertienvoudigen,
150 hoe beter!

151 Jullie begrijpen dan zeker ook hoe ongelooflijk verbaasd Pinokkio
152 was toen Vos hem tegen de met graffiti bespoten muur van het steegje
153 duwde, en hem toesnauwde: ‘En nu hier met dat geld!’

154 ‘Moeten we mijn geld niet eerst op een rekening storten voordat we
155 het online kunnen gebruiken?’ vroeg Pinokkio met grote ogen.

156 Vos begon te grinniken. ‘O, wat ben jij een dom schepsel!’

157 ‘Dom schepsel,’ siste Cat.

158 ‘Wil je soms dat we geweld moeten gebruiken?’ Vos haalde lang-
159 zaam iets uit zijn zak en grijnsde sluw. Het was een langwerpige mes
160 dat schitterde van scherpheid.

161 Nu snapte Pinokkio er echt niets meer van. Alsof hij was vastge-
162 voren bleef hij staan, zonder iets te zeggen en zonder iets te doen. Uit
163 het niets hoorde hij toen zachtjes: ‘Ren, Pinokkio, ren zo hard als je
164 kunt!’ En terwijl hij nog net een groot grijsbruin insect zag wegflad-
165 deren, werd Pinokkio’s trance doorbroken en zette hij het op een lopen.

166 Hij racete de steeg uit en ging de hoek om, waar aan het eind van de
167 straat het bos begon. Pinokkio rende de longen uit zijn lijf, maar die
168 twee criminelen zaten hem nog steeds op de hielen. Urenlang zette hij
169 zijn ene been voor de andere in dat steeds donkerder wordende bos,
170 maar Vos en Cat leken een minstens even goede conditie als Pinokkio
171 te hebben. Hulpeloos bleef hij maar rennen, en dankte in gedachten
172 zijn arme vader voor zijn nieuwe voeten, die hij nu zo hard nodig had
173 om zijn leven te redden.

174 Daar! In de verte zag Pinokkio een klein huisje waar licht brandde.
175 Daar was vast iemand die hem binnen zou laten en de politie voor
176 hem kon bellen. Met zijn laatste kracht legde Pinokkio de resterende
177 meters af, maar toen hij er bijna was, voelde hij plots een enorme
178 klap op zijn achterhoofd. In één keer werd het helemaal donker.